

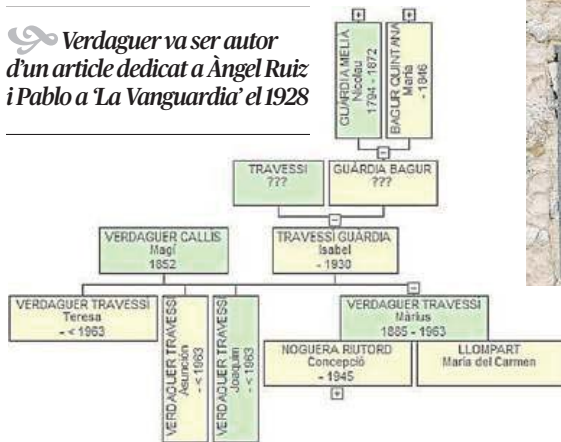
DEDICADA A MÀRIUS VERDAGUER I TRAVESÍ, NAT A L'ACTUAL NÚMERO 62 DEL CARRER DE SANT CRISTÒFOL

Antoni Tudurí

Secció de
Genealogia de
l'Ateneu de Maó

*Verdaguer va ser autor
d'un article dedicat a Àngel Ruiz
i Pablo a 'La Vanguardia' el 1928*

La tercera placa del carrer de Sant Cristòfol (avui Isabel II) és dedicada a un personatge de difícil qualificació: Màrius Verdaguer Travesí, fill d'un professor de llatí de l'institut de Maó i d'Isabel Travesí Guàrdia, filla de militar, del que no tinc cap informació, que havia nascut a Valladolid i que era neboda del doctor Josep Miquel Guàrdia Bagur de qui, probablement, en parlarem en una altra miscel·lània.

Vet aquí que ens trobem amb un pare, just vingut de Vic, no massa content de la seva destinació docent i cosí germà d'un capellà i poeta prou conegut, Mossèn Cinto Verdaguer, que modifica el seu descens tan bon punt que coneix a la neboda del Dr. Guàrdia i s'hi casa i van a viure a la casa indicada al títol. El matrimoni té 5 fills (Màrius, el major, i Joaquim, el menor, i entre ells tres germanes, i passen a viure a Segovia, Logroño i Tarragona fins a recalcar a Palma per mor de guanyar la plaça a l'institut de la capital de la província.

No és aquest el moment d'escriure la biografia de Màrius Verdaguer sinó, més tost, de dibuixar unes breus pinze-

llades de la seva personalitat polifacètica: Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona (estudis poc aplicats a la seva vida real), periodista amb una llarga i qualificada publicació d'articles a «La Vanguardia», escriptor («Piedras y viento», «La isla de oro», de tema mallorquí, i altres novel·les i escrits), traductor (recordo a D. Joan Hernández Mora parlant de la seva traducció de «La montaña mágica», de Thomas Mann, o de «Gog», de Giovanni Papini, amb un entusiasme extraordinari) i bon transcriptor de la vida barcelonina

d'entre guerres. Malauradament, a l'acabament de la guerra incivil espanyola, és em-

presonat nou mesos al castell de Montjuïc i, finalment, desterrat, no es sap si voluntàriament o no, a Mallorca on va viure de fer feina a una societat d'assegurances fins a la seva jubilació a l'any 1958, en què torna a Barcelona, ja vell i malalt, on mor el dia 8 de novembre de 1963, poc després de que la ciutat de Maó l'anomenés «Menorquí il·lustre» amb la corresponent «penjada» de retrat a l'oli a la Sala de l'Ajuntament. Màrius Verdaguer va tornar a Montjuïc, en aquest cas el cementiri del Sud Oest, i reposa a un nínxol ubicat a dalt de tot,

amb vistes a la mar mediterrània i acompanyat per la seva segona dona. Crec que és bo recordar que Màrius Verdaguer va ser l'autor d'un article dedicat a la memòria d'Àngel Ruiz i Pablo que es pot llegir a l'hermeroteca de «La Vanguardia» en data 18 de maig de 1928 i a la pàgina 3 trobareu aquets preciosis obitua-

ri, ple de sentiment i bellesa. Per tant, cal destacar la coincidència de dos menorquins il·lustres al mateix diari barceloní.

♦ EN RESUM, i per acabar aquesta «trí-miscel·lània» dedicada a tres menorquins que van néixer a cases veïnes, dir que, com era de preveure, tenien relació col·lateral amb un servidor (8 amb Màrius Verdaguer; 39 amb Rodríguez Femenias i 70 amb els germans Rubió Tudurí) però que les seves interconnexions de sang són, de moment, 6 per la parella Rubió - Verdaguer; 9 per la parella Rodríguez - Verdaguer i 19 per la parella Rubió - Rodríguez. Qui vulgui saber les seves possibles relacions de parentesc amb qualsevol dels personatges citats a les miscel·lànies pot sol·licitar-les al correu: genealogia@tuduri.com.